

Saklama Yaralarını

– mavilikler · 07 Temmuz 2012

Yaraların var senin. Çok geçmemiş üzerinden... Henüz dağlanmamış... Ya olur da yanlışlıkla dokunursam onlardan birine?!.. İstmeden sızlatırsam içini?.. Tek bir kelime ya da ne bileyim, öylesine bir gülüşle seni çok gerilere götürürsem?..

Çok öncelerine... Benim, yaşamında olmadığım bir zamana yani... Sen o yaralardan birini daha yeni edinmiş, taze taze sızlarken yaran... Bense senden çok uzaklarda, içimde koca bir boşluk, bilmeden onu doldurmanı beklerken...

İşte ozamanlara götürürsem seni bilmeden... Ya kızarsan bana?!.. Kalbinden söküp atarsan beni çok uzaklara?!.. Yerime koca bir öfkeyi koyarsan?!... Ne yaparım ben?!

Öyle bir şey var ki sende, ellerine dokunmama engel... Gözlerin bana yöneldiğinde, göremiyorum o şeyi. Bu yüzden, hep gözlerime bak, istiyorum. Çünkü o şey, ancak o zaman yerini başka bir şeye bırakabiliyor. Gözlerin sıcak bakıyor. Ellerine uzanmaktan korkmuyorum. Biliyorum çünkü, onlar da sıcak...

Ama bana bakmadığında... Ya da şöyle diyeyim; gözlerime gerçekten bakmadığında... Onların ta içine girmeden, oralardan bir şeyleri çekip çıkarmadan, sadece öylesine baktığında... Gözlerin buz kesiyor bir anda. Eller de onlarla birlikte soğuyor. Dokunmasam da onlara, hissedebiliyorum soğuğu. Artık ben olmuyorum gözlerinde. Yerimi "o şey" alıyor. Ne olduğunu çözemediğim... Öfke gibi... Nefret gibi... Sana sormaktan korkuyorum onları. Daha çok sızlamasın diye yaraların, onlar hiç yokmuş gibi davranıyorum.

Bu yüzden hiç dokunamıyorum sana. Sen sakladıkça yaralarını, hiçbir zaman da dokunamayacağım. Hep yarım kalacak bir şeyler! Sen hep yarım kalacaksın!

Bu yüzden, saklama benden yaralarını! Bırak, teker teker göreyim hepsini. Yerlerini bileyim... Ki şimdiki gibi böylesine acıtmaktan korkmayayım canını. Ellerini sıkı sıkı tutabileyim. Eksik kalmasın aşkımız. Sana gerçekten dokunabileyim.